

Prop de Nàpols

Gerard Vidal Barrena

Tarda. Casa els avis. A les prestatgeries hi ha figuretes de ceràmica i les portes són de vidres de colors en format mosaic. L'AVI, l'ÀVIA, el FILL i la FILLA seuen a la taula del menjador. Tots prenen cafè excepte l'ÀVIA, que pren un te amb gel.

ÀVIA: Us volíem dir que el vostre pare i jo marxem de viatge. Un temps.

FILLA: De veritat?

FILL: Ben fet. Si jo pogués marxar...

FILLA: Està molt bé. On? Quan?

ÀVIA: Volem marxar mentre encara faci bo. Ens endurem part dels diners que tenim estalviats i ens n'anirem al sud d'Itàlia. Des de la pel·lícula aquella italiana de l'Ingrid Bergman que hi volem anar. Hi ha un poble prop de Nàpols; ens n'han parlat molt bé. És petit i acollidor. Té part de costa i també alguns turons des d'on es veu tot el poble. N'hem vist fotografies. (*Pausa.*) Hi hem trobat un apartament just davant la platja que ens fa certa gràcia. Podrem estar tranquils i gaudir del sol, el mar... Ens han dit que el poble és preciós de nit.

AVI: Farem una festa, abans de marxar cap allà. Convidarem tothom i ens agradaria que hi fóssiu.

FILL: Carai, una festa i tot?

FILLA: Però quan temps marxareu?

Pausa.

ÀVIA: El vostre pare i jo...

Pausa. L'AVI fa que sí amb el cap a l'ÀVIA.

ÀVIA: Hem decidit que no tornarem.

FILL: Us quedareu allà?

AVI: No del tot, no... /

FILLA: Hòstia, i qui em farà els cangurs ara?

AVI: No, no ens hi quedarem.

Pausa. L'AVI mira a l'ÀVIA.

ÀVIA: Estarem allà un parell de setmanes /

AVI: Bé...

ÀVIA: Potser una mica més, sí. Encara no ho hem decidit. Dues o tres setmanes i després..., després marxarem.

Pausa.

FILLA: On?

ÀVIA: No, no ho enteneu. Marxarem. Del tot.

FILLA: Què?

FILL: Què estàs dient mare?

ÀVIA: Doncs que ens n'anirem..., d'aquí. (*Pausa.*) Que morirem.

Silenci.

FILLA: Com?

ÀVIA: Morirem. (*Pausa.*) Hem decidit que volem morir.

FILLA: Però /

FILL: El que em faltava.

ÀVIA: Ja sabem que és difícil d'entendre, però volíem / parlar-ho.

FILLA: Que esteu sonats? Què vol dir que morireu?

ÀVIA: Doncs que...

FILLA: Què vol dir que morireu?!

ÀVIA: Això, el que sents; no sé com ho podem dir més clar!

AVI: Hi hem donat moltes voltes..., i /

FILLA: No m'ho puc creure.

FILL: Jo pensava que això era per veure'ns, com sempre, prendre un cafè i prou.

AVI: Estem prenent cafè.

FILLA: D'on surt això? Què ha passat?

ÀVIA: No ha passat res.

FILLA: Us passa alguna cosa?

AVI: No, de veritat.

FILLA: Són les analítiques que et vas fer mare? T'han dit que /

ÀVIA: Que no, que tot va bé, dona.

FILL: Com podeu dir una cosa així i dir que tot va bé? (*Pausa.*) Us n'adoneu que no és normal? (*Pausa.*) De veritat, és que quan no és una cosa és l'altra. Sincerament no m'esperava que arribés fins aquest punt. Les classes de country les puc arribar a entendre; però morir? Estem parlant de..., de morir?

AVI: Només us demanem /

FILL: Què morir?! No estaria morint, el que dieu no és això. Tot el contrari. Us estaria matant. Suïcidant. És això el que dieu? (*Pausa.*) És de bojos. (*Aixecant-se.*) Jo no tinc temps per discutir ni debatre tonteries d'aquestes.

ÀVIA (*Seriosament*): No hi ha res a debatre. I no és una tonteria. (*Pausa.*) Així que seu a la taula i acaba't el cafè.

Pausa. El FILL i l'ÀVIA es miren durant uns segons. Tot seguit, el FILL s'asseu.

AVI: Volíem dir-vos-ho només a vosaltres abans que res perquè ho sabéssiu /

FILLA: Però /

AVI: ... i ens agradaria... poder-ho parlar... tranquil·lament. (*Pausa.*) Si us plau.

Silenci. El FILL agafa un cigarret del paquet i l'encén. Fuma pensatiu. A la FILLA li cauen algunes llàgrimes dels ulls. L'ÀVIA beu un glop de te. Sona el telèfon mòbil del FILL. Pausa. El FILL, amb normalitat, se'l mira, l'agafa i l'apaga.

ÀVIA: Ho vam pensar un dia, no fa gaire. Feien una pel·lícula a la televisió i tots dos ja l'havíem vista. Ens vam posar a parlar. Ens vam adonar de coses. (*Pausa.*) Ens vam adonar que pràcticament ja ho havíem fet tot i que no ens esperava gaire cosa més aquí. Sí que hi ha coses que no hem fet, però a la nostra edat ja no les podem fer. O no les volem fer perquè..., no ho sé.

AVI: No seria el mateix.

ÀVIA: Exacte.

FILLA: Però si esteu els dos perfectament!

ÀVIA: Per això volem fer-ho ara.

FILLA: No ho entenc. Per què? (*Pausa.*) Per què ara?

ÀVIA: No volem que després sigui massa tard. Ara estem bé, ho podem fer. Volem poder estar sempre junts i poder cuidar-nos l'un de l'altre. No volem que això canviï. Simplement no volem estar sols. I tots morirem un dia o altre.

FILLA: Sí, però tots els altres dies no. (*Pausa.*) Fent-ho ara només esteu deixant el Max sense avis.

ÀVIA: Voldràs dir sense cangur.

FILLA: Com pots dir això?

ÀVIA: És veritat.

L'AVI mira a l'ÀVIA.

ÀVIA (A l'AVI): Què? Ja et vaig dir que no era bona idea explicar-ho. No ho entenen.

FILL: Perquè no és normal!

Pausa.

AVI (A la FILLA): Realment creus que el millor per al Max és que vegi com ens anem degradant i com cada vegada ens costa més caminar? Com un de nosaltres mor mentre l'altre no pot ni arribar a recordar el seu nom.

FILLA: No té perquè ser així.

ÀVIA: Sempre és el mateix.

AVI: Heu d'intentar entendre-ho.

FILLA: I si no ho és? I si podeu viure molts més anys, i estar bé, i sans, i tots junts? No té perquè ser tot dolent. Hi ha moltes altres coses que valen la pena. Què passa si no acaba sent com us penseu?

Pausa.

AVI: No ens volem arriscar.

ÀVIA: Ho fa tot més fàcil.

FILL: Home, fàcil...

ÀVIA: De veritat.

AVI: Tots dos ens n'anirem a la vegada, i vosaltres només haureu de patir un sol cop per nosaltres, sense necessitat d'estar pendents, ni que us vingui per sorpresa. (*Pausa.*) Per altra banda, tot el que tenim us ho donarem a vosaltres, i us ho donarem en vida. Així us estalvieu impostos de successió, que serien gran part del que ens queda. Si no ho fem us estaríem fent perdre massa temps..., i diners! (*Pausa. A la FILLA.*) Sabem que amb el nen vas una mica justa i amb el que surti del pis /

FILLA: No, no, no; per mi no heu de fer res.

AVI: Podràs anar tirant sense haver-te de preocupar.

FILLA: Creieu que m'importa tot això ara?

AVI: A nosaltres sí que ens importa. Per què no fer les coses més fàcils per a tothom ara que podem? No veieu que és el més sensat?

FILL: I el més fred.

AVI: No. (*Pausa.*) Fred seria no parlar del tema. Fred seria no admetre que és un problema que s'ha de resoldre. Fred seria fer-vos esperar. Seria posar-vos-ho encara més difícil només perquè és com es fa sempre. Fred seria deixar a l'altre sol. (*Pausa.*) El que nosaltres volem fer no és fred. És just.

Silenci. La FILLA s'eixuga els ulls.

FILL: I com ho fareu?

FILLA: Però què dius?

FILL: Què? Ells ho volen fer, d'acord! No sembla que en tinguin dubtes. Però m'agradaria saber com ho faran. Perquè no és tan fàcil.

ÀVIA: D'això no n'heu de fer res.

AVI: Ho tenim solucionat.

FILL: I si no surt bé? Hi heu pensat en això?

ÀVIA: Sortirà bé.

FILL: Com n'estàs tan segura? Què passa si només mor un dels dos? (*Pausa.*) Què passarà?!

FILLA: Prou.

FILL: Qui se n'ocuparà aleshores? Respon-me!

ÀVIA: Tots dos ens n'anirem al sud d'Itàlia, tots dos ens hi estarem uns dies, i tots dos morirem!

FILL: Com? No creieu que tenim el dret almenys a saber-ho?

Pausa.

AVI: Tenim un amic a Nàpols que s'encarregarà de tot. També és metge. És de confiança, el conec des de fa temps. (*Pausa.*) Recordo que havíem parlat del tema moltes vegades, sempre hipotèticament. Per això li vaig demanar a ell. Tots dos crèiem que el sistema no funciona i que s'hi havia de fer alguna cosa. Però tots sabem que és impossible. Ell s'ho va pensar i va acceptar. Un cop fet, diu que aprofitarà per jubilar-se. (*L'AVI fa un petit somriure.*) Diu que serem les últimes persones a morir a les seves mans. (*Pausa.*) Ell té accés als medicaments i també s'encarregarà dels cossos.

ÀVIA: Li hem dit que volem que llenci les cendres al mar. (*Pausa.*) I no volem que vosaltres hi tingueu res a veure. És cosa nostra.

AVI: El que volem ara és poder-nos acomiadar. Poder acabar bé. Com toca.

Celebrant-ho, amb tothom. (*Pausa.*) És molt important per a nosaltres que ho entengueu.

Silenci. El FILL comença a plorar però es conté. Li cauen unes llàgrimes que s'eixuga tapant-se els ulls amb la mà. L'ÀVIA, que seu al seu costat, li agafa l'altra mà, però el FILL s'aixeca i, lentament, va al moble bar. Hi treu una ampolla de whisky i se'n serveix una copa. Amb la copa a les mans, es gira cap a la taula.

FILL: Què tal si comencem a celebrar-ho ara?

Fosc.